

Зборник радова конференције “Развој астрономије код Срба VII”
Београд, 18-22. април 2012,
уредник М. С. Димитријевић
Публ. Астр. друш. “Руђер Бошковић” бр. 13, 2014, 1349-1366

„АСТРОГРАНА СА БАЛКАНА“ И „ГЕИНИ АСТРАЛЦИ“ I И II

ЂОРЂЕ ПЕТКОВИЋ

Културолошки пројекат „Јухорско око“, Параћин

Резиме: Дате су три нове поетске публикације Ђорђа Петковића са деконструисаним сонетима са репом и акростихом у огледалу. „Астрограна са Балкана“ је написана поводом Конференције «Развој астрономије код Срба» VII а поједини стихови су посвећени Милану С. Димитријевићу, Милчи Кирилову Цветкову, Наташи Станић, Рајчу Русеву Рајсину и Евстратију Теодосију. „Геини астралци“ I и II написане су поводом VIII српско – бугарске астрономске конференције у Лесковцу, а песме су посвећене Милчи Кирилову Цветкову, Илијани Илијевој, Милану С. Димитријевићу, Зинаиди Чаушевој, Рајчу Русеву Рајсину, Ангелу Ангелову, Цонки Христовој, Маји Митовој и Михаилу Милчеву.

ЕДИЦИЈА „ВИЛИН КОЊИЦ“
НОВА СЕРИЈА

RES EXTRA COMERCIIUM

ЂОРЂЕ ПЕТКОВИЋ

АСТРОГРАНА СА БАЛКАНА

*Захвалница
Милану и Николи*

Београд
18-22. 04. 2012.

Културолошки пројекат „Јухорско око“,
Књижевни клуб „Мирко Бањевић“, Параћин

1
Мит космичког цвета с ренесансног кода:
Сазната слобода уз нужност сапета;
Достојанство смрти издашног живота
Историја смота у сновној папр`ти.

Маштари поете с нервом научника
Исконска су слика будуће расвете.
То што је прашина космичка у лету
Распрши поету до заумног сплина.

Иза свих тих снућа, тканица вечности,
Јесте кап течности (ч)умног надахнућа.
Е, у тој је капи скривена суштина

Васионе цина, из чије је зјапи
Исклијала жица умишљеног гена,
Ћудљива размена осунчаног свица.

Уклета планета с месечевих мена

Узда се у гена сјајног преокрета.

Ћар великог праска – моћ из епруете,
Исклонирани свете, с чијег си доласка?
Васељена сва је већ у микрочипу,

Еколошком клипу, завет са промаје!
Јесу научници и песници јесу
Искрени у бесу к сопственој ништици.

Радују се спасу иза паравана,
То је она храна са микроталаса.
Изван смо слободе унутар космоса,
Машта јесте роса са божанске воде.

Историја смота у сновној папр`ти
Достојанство смрти издашног живота.
Сазната слобода уз нужност сапета:
Мит космичког цвета с ренесансног кода.

Милану С. Димитријевићу, истакнутом научнику и антологичару

**Поводом VII Конференције Астрономија код
Срба**

2

Мисао у с(к)ладу Сунцу одолева,
Ко с гитаром пева звезда серенаду,
Изазива жену са звезданих кола,
Рајска јој се рола нуди о прстену.

И упркос ветру тога зимског дана,
Лет се са екрана разлеже у етру!
Остварује песму као равнотежу,
Виртуелну врежу – чаробну повесму,

Царствујућој драми у пластичној кеси!
Витешки успеси бљеште сад у тами!
Естетска се јава згури за под теме:

Ту је стало време, и све ишчезава!
Кад је тако црна боље сјаје звезде!
Ова ноћ Пријезде са ђавољег трна.

Видесте ли шта се скида с телескопа,

Видесте од тропа снови се украсе!

Опоравиће се поета од транса
Кад му се романа на папир истресе!
Те сузе радости дају му награду,

Емотивном с(к)ладу ојачају кости.
Види се астралца пробуђена машта:
Црта му се башта – боји се комарца!

Вијаће комете и биће им мета,
Од лептира пета с узбудљиве Лете.
Лепота је т(р)ема, и после и пре ње,
И од смрти веће истине нам нема!

Речја нам се маса слегла у сонету:
И слудесмо мету (ч)умног расталаса!
Кад смо с Женом сами, заклетве до неба!
Можда нешто треба ту да нас посрами?!

Милицу Кирилову Цветкову, бугарском астроному и песнику

**Реплике на стихове бугарских, грчких и
српких астронома – песника.**

3

Другима на дар свога знања сноп,
Аликвотан троп да му буде пар.
Римовани стих, акростисни код;
Нисам песми род, неостварен ких.

Али јоште бих са те жеље вâр,
Тајанствену чâр, зар узалуд сних?
Апсолутни дух осунчан би крај.
Шта, зар митски **рај**, као одзив чух?

И звездани град – виртуелни свет
Спаја живот клет уз божански сâд.
Ток **космички** гâз – **светионик** чист,

Аманетни твист поста Деда Мраз.
На **истине хлеб** пљује се и сад,
Истина је глад и по сајту веб.

Ћилиме да ткаш – васионски брод;

Ћар екраном ход – ћуп знања да даш.

И с почетка дан као птице лет,
На космички цвет морски талас слан.
Агресиван свет иште поглед драг,

То је онај враг чији смо шах-мат.
Светлим као **снег** кад осунчан дар,
И Месецу пар кад с екрана бег.

Шуми речји слик као речни ток,
Антистресни шок кад нам прсне плик.
То средишњи цвет оспорава смрт,
Астрални се врт претвара у клет.

Неостварен сан, оста само пут;
Разрока би слут за уклету д(л)ан.
Акростисни прут с ког сонетни сплет,
Деспотов је цвет или речји труд?

Наташи Станић, популаризатору астрологије и песникињи

**Коришћени су речи из песама које су у Зборнику
Конференција Астрономија у Срба VI.**

4

Ритуална замка земног поноришта,
Астралног игришта с божанског нарамка,
Јаству успоставља дух непочи-поља,
Чија год невоља, с нашег је узглавља.

Оно што астралци виде из два угла:
Распашће се кугла, лутаће угарци!
Уз Мудрог се славу уздамо при свећи,
Смрт јесте највећи пораз забораву.

Е, около смрти с Месечеве мене
Вијали смо зене по сновној папр`ти.
Раскалашни чулци пате у расплету,

Ахилову пету схвате сомнабулци.
Ја са свог фазона успостављам фору,
С које на извору препознајем клона,

Насталог по такту острашћеног бића,

Насушних открића по ђавољем пакту.

Са земље апсане сва чулна лепота
Јесте од накота са пупчане ране.
Ако то не схвати људска глава луда

Рајска му се чуда неће зауздати.
Вијасте вечиту звездану прашину.
Емоција сину у заумном миту.

Следовала мајка – следују и деца,
Уз пут до Месеца, клонорана Лајка.
Ратни поглавица у нормалу враћа
Оне што без гаћа не познају свица.

Чија год невоља, с нашег је узглавља,
Јаству успоставља дух непочин-поља.
Астралог игришта с божанског нарамка
Ритуална замка земног поноришта.

Рајчу Русеву Рајсну, бугарском астроному и песнику

Издаје и штампа КК „Мирко Бањевић“, Параћин, уредник и рецензент др Предраг Јашовић

5

Свет је иза мене, то што је остало
Тражи да је сјало к'о изазов сене.
Ефстратиос пева: **Пролазни смртници**
Остварени свици кад **Сунце** изгрева.

Док ноћ нас на збиру да се небо шпија,
Опсерваторија цео дан у миру.
С **боговима звезде, сумња у човеку,**
И по сваку флеку погледи нам језде;

Јер Земља је трошка звездане прашине,
Узорак смо глине што се са њом кошка;
Сунцу поданици са Земљине коре,

Осне метафоре тражимо у слици
Неба које пати: Меторска киша
Ерективног миша у сумњу поврати!

Тешка се купола шири и окреће,

Тражи ли се цвеће сновних метропола!

Емитујеш ли се у сусрет Селени,
Натрашке се гени пењу на узвисе!
Опонашајући химничне рапсоде,

СТИЖЕМ до слободе себе потирући!
У стара времена богови и људи
Једноставних ћуди узвишног гена

Играли се јесу доступних видика:
Склад из неприлика у живоме месу!
Опсерваторија увлачи и мене
Да ми бриде зене као поезија.

Осмелих се, ето, и по свом умећу
Емитовах срећу што сам живо псето!
То је оно право, а не *coca-cola*,
Свезнајућа рола да се смири ђаво.

Евстратију Стратигосу Теодосију, грчком астроному и песнику

ШТАМПАНО У 50 НУМЕРИСАНИХ ПРИМЕРАКА
ОВАЈ ПРИМЕРАК НОСИ БРОЈ

**ЕДИЦИЈА „ВИЛИН КОЊИЦ“
НОВА СЕРИЈА**

RES EXSTRA COMERCIMUM

БОРЪЕ ПЕТКОВИЋ

**ГЕИНИ
АСТРАЛЦИ II**

*Захвалница
Милану и Милчу*

**Лесковац
08-12. 05. 2012.**

**Културолошки пројекат „Јухорско око“,
Књижевни клуб „Мирко Бањевић“, Параћин**

1. МАЧКА

*Мачка (му) на леђа никад пала није,
Када га опије космичког сна пређа.
И с девет небеса и с девет живота,
Речју масу смота из јада и беса.*

*И јарам да вуче са проклете тачке,
Лажираће врачке док она мјауче.
Од јада и суза чемерније шта је?
Ватру препознаје са астралног блуза.*

*Циљао је вилу сновних надахнућа,
Вила плавог снућа оста у цедилу.
Ехо ће и јака – гром димњаке руши;*

*То му је у души с космичког лелека.
Корак по корак ће и стопа по стопа;
Одраз изотопа с којих гавран гракће.*

Вотке да му броје – то никоме не да;

Вија из нереди своје неспокоје.

*Од девет живота, жели један само,
Колективна тамо са светлосног спота.
ТеВе водвиљ гледа и ту би да стане:*

*Емоција г(р)ане позади и спреда.
Васиона са сто нових је истина;
Циља му се глина – зар питате зашто?*

*Видео је само кад га распињали;
Осни идеали из гомиле, драмо!
Лажирао врачке док она мјауче;
И јарам да вуче са проклете тачке.*

*Речју масу смота из јада и беса;
И с девет небеса и с девет живота,
Када га опије космичког сна пређа,
Мачка (му) на леђа никад пала није.*

Коришћени стихови из песме **ДЕСЕТО НЕБО**
Милча Кирилова Цветкова

*Поводом VIII Српско-бугарске астрономске
конференције у Лесковцу*

2. ШНАЈДЕР *KA*

*И шнајдерка с Марса док дугмад пришива,
Легенда је жива, ма колико фарса.
И с марсовске блузе ка космосу гледа;
Јесте коса седа измамљује сузе.*

*Ако је с космоса освајао злато,
Нешто му је дато да засветли роса.
И јад је без њега а с њим је богата:
Истина се схвата као (ч)умна спрега.*

*Лансирам ракету као дашак смрти;
И земаљски хрти дођоше уз пету.
Јесте за сонде тло, јесу их заболи.*

*Ено их, још голи – намигује светло.
Враћај се у базу, дођи, пољуби ме!
Очи са Колиме окусише стазу.*

Ја ћу на Венеру, на твоју планету,

Јаучно сапету искушавам меру.

*Она, радња моја, затворена оста:
Васиона поста царство неспокоја.
Емоционала овде звезде треби,*

*Јер кад пођох к теби остах без игала.
И видиш ли мене – светлост ту из мрака,
Лунарног јунака нађу успомене.*

*И виђено сада: одлазак од мене!
И са те размене, песма је награда.
Никада нећеш ти досегнути звезде,
Ако с тобом језде на бескрајној фешти.*

*Јесте коса седа измамљује сузе,
И с марсовске блузе ка космосу гледа.
Легенда је жива, ма колико фарса,
И шнајдерка с Марса док дугмад пришива.*

Коришћени стихови из песама ШНАЈДЕРКА СА МАРСА и ДАЛЕКО ОД ЗВЕЗДА
Илијане Илчићеве

*Реплике на стихове чланова КК “С Геом на Редуту”
Софија*

3. АХИЛЕТА

Милан препевава бугарске песнике;
Свијам им реплике. Нека васкрсава
Деспотова грана: Крајегранесије
Име своје крије иза паравана.

Мисли са мембране зврје по папиру,
Испијам ли ширу с божанског екрана.
То што се дешава, тај титрај с титраја,
Рећу масу спаја ушорена трава.

И за гледаоца биће посланица;
Ја призивам свица, правог читаоца.
Е, то је већ нешто што се не дешава:

Ваља ли се трава што полегне вешто,
Или се то чини с неке друге муке,
Ћутеће јауке да ублажи глини.

У овој ми муци с византијске тачке,

Уз бугарске врачке, чују се празвуци

Ћириловог слова које се јогуни,
Иако харпуни насрћу изнова.
Ветар латиницу разноси по свету,

Епрувету свету као рајску птицу.
Ја се са маргине враћам Ахилети,
И шапћем (п)освети сопствене празнине.

Римаријска врева у сонетном стиску
Тражи љубав блиску кад Сунце изгрева.
И ја се Деспоту клањам као свецу,
Молим словну децу да погоде мету.

Име своје крије иза паравана,
Деспотова грана – крајегранесије;
Свијам им реплике, нека васкрсава!
Милан препевава бугарске песнике.

Милану С. Димитријевићу, преводиоцу и популаризатору бугарске поезије

*Коришћени стихови из циклуса превода Милана С.
Димитријевића*

4. ПРАХ

*Звездани све нас створио је прах;
И чему тај страх, узнемирен глас?
Настанак је наш сâм космички трен;
Астрална смо сен, осликана (г)ваш!*

*Из светлости мук или с греха крик,
Достојан смо (с)лик за одапет лук.
Ископиран прав васионски слог,
Чека и нас (ш)лог за земаљски ш(т)ав.*

*А с планине пад или с душе зов,
Улазак у (п)лов, чемер или с(п)ад?
Шта, свемиру крај! – Обожени свир;*

*Еволутни смир – Бескрај као рај.
Ватру за све нас моделира Он,
Оно што је клон ђавољи је спас.*

Ја ћу камен сув или травке струг,

Ја ћу бити мук, колико и глув.

*Од шаке је прст, живог бића крак,
Вијаћемо мрак све док сјај је крст.
Ерективна звер – сабијена ноћ,*

*Шта је чија моћ, чији шта је смер?
У углу је глас, без Месеца пуст.
Ако талас густ, оседеће влас.*

*Чикам угљен црн да охлади страст;
И да пласт по пласт ослободи трн.
Дан заузда страх, грешница је ноћ;
Изазива моћ, вуче нас у прах.*

*А минула страст, нежни јутра глас,
Није само спас за сонетни пласт.
И с прста на прст у коси је сплет,
За космички цвет акростисни брст.*

Коришћени стихови из песама ДА ЛИ ЋЕ СЕ ВРАТИТИ НА ПРСТИМА И
ВАСЕЉЕНСКИ ЕХО Зинаиде Чавшеве

*Издаје КК “Мирко Бађевић”, Параћин, уредник и
рецензент др Предраг Јашовић*

5. СВЕТ

*Растанак желиш ли, Сунце, Сунце, сад ти,
Ако те сан (с)хвата а нисмо ти пришли?
Ја (сам) син простора, ти само приказа;
Чија ли смо стаза, твор смо чијег твора?*

*Од мене Месече, мој Месече, иди!
Рајчо се не стиди с дима да потече
У песмицу с које Месећ исијава;
Сан постаје јава, буди неспокоје.*

*Емитујући се он би до пратаме;
Вија своје знаме, протоплазме исе.
Речја му се маса до хаоса врати,*

*А он и не схвати, остане без гласа.
Јесте земљица му ушушкано гнездо;
Сачувај га звездо, у бескраја раму!*

Нешто ново му се нуди, дан наступа;

*На траг сви смо скупа, уз гнусе и кусе.
Све док не престанем да сањам,
Он пева; ја му са одснева кап на рану ка*

*Ако он дан слави а ноћи се гнуша,
Речју масу куша да не заборави.
Вече му постеља с немира и страха;*

*Ехо дневног праха чека пријатеља.
Све што се већ памти од како је света,
Уклета је мета и кад нам запламти.
Радост и срећу дан у џепићу носи;*

*Овај свет се проси а чека оностран.
Чика земља тело а траг нам у духу,
Јури своју муху под нечије чело.
Ако те сан (с)хвата а нисмо ти пришли,
*Растанак желиш ли, Сунце, Сунце, сад ти?**

Коришћени стихови из песама РАЗДВАЈАЊЕ, САСТАЈАЊЕ, и ПОВРАТАК
Рајча Русева Рајсна

ШТАМПАНО У 50 НУМЕРИСАНИХ ПРИМЕРАКА
ОВАЈ ПРИМЕРАК НОСИ БРОЈ 11

**ЕДИЦИЈА „ВИЛИН КОЊИЦ“
НОВА СЕРИЈА**

RES EXSTRA COMERCIIUM

БОРБЕ ПЕТКОВИЋ

**ГЕИНИ
АСТРАЛЦИ III**

*Захвалница
Милану и Милчу*

**Лесковац
08-12. 05. 2012.**

**Културолошки пројекат „Јухорско око“,
Књижевни клуб „Мирко Бањевић“, Параћин**

1. ЈЕСТЕ

За Светлост и Таму, по библијском слову,
Астралном улову Створитељ је драму;
А Човек и даље чува Црну тачку,
Насушну играчку за своје шврндаље.

Гонио метрима оног светлог дела,
Емотивна врела бистра су по снима.
Лишавао је се а она израста,
Око пупка краста уз зумне финесе.

Важна ЈЕ чим свици у хору је гоне,
А силне препоне на свакој удици.
Ништа опомена од црних другара;

Годи јој да шара са разних модема.
Ено је већ сања своју Црну тачку;
Лепи се за зрачку светлосног Раздања;

Али истог трена ЈЕС у три сигнала,

Ако с два шакала, оба подтемена.

Лепа црно-бело означена слика,
Естрадна реплика као ремек-дело.
Годи и човеку сновна равнотежа,

Нека са цртежа створи супер-чеку.
Ако проблем јесте, како тамо и ту,
Временском усхиту остоврене гесте.

Остане у тами а светлосна звона:
Локал-васиона да се не посрами!
Ето, сада ЈЕСТЕ са три своја крака,
Годи нам опака душа са три кресте.

Нашло ми се све то у истом мангалу,
Акроидеалу, као бесно псето;
Али је на путу да се припитоми.
Зашто би(х) у коми према Апсолуту?

Након читања превода песме НЕ ПОЛАЗИ П О МРАКУ, СТИГНИ ДО ИЗГРЕВА
Ангела Ангелова

*Поводом VIII Српско-бугарске астрономске
конференције у Лесковцу*

2. СРЕДА

Запис о времену од Цонке Христове,
А свет(л)о се зове по камен-кремену:
Циља да по среди оствари се мета,
Оса с интернета дух да распореди.

Нешто по средини јучерашњих вести,
Кад се стежу пести што у паучини
Ужас нас обузда и не знамо где смо,
Хтели би да јесмо а стеже нас узда.

Речи са истине и речја заблуда,
Истинска су чуда подтемене глине.
С те тачке када су све козе на броју,

Траг у кратком споју распознам по гласу
Оних што између Сунца су и реке:
Вечери се неке окаче о веђу

Упорне траве да избегне се казна,

У пространства разна реда и нерета.

Видим у орбити средњу сјајну звезду,
Ону што Пријезду са Појездом кити.
Ту се нижу слова, нож пробија груди,

Среда је у студи (ч)умног изазова.
Има статистике за времена ратна,
Ратујућа клатна страх је од реплике.

Хоћу међу расе и међу светове,
Уздржаћу кљове трава док се пасе.
Када је трајање у сваком тренутку
Нашло своју ћутку као покајање?

Оса с интернета дух да распореди,
Циља да по среди оствари се мета.
А свет(л)о се зове по камен-кремену;
Запис о времену од Цонке Христове.

Након читања превода песме ВРЕМЕ Цонке Христове

*Реплике на стихове чланова КК “С Геом на Редуму”
Софија*

3. ОСМУЂЕ

У сонет се уђе само с акростиха;
Зажелим се киха, остане осмуђе.
Геини астралци у посету стижу,
Емитујем стрижу, разроје се жалци;

Иритирају ме са својих стихова;
Ниске мојих слова с њихове прашуме.
Емоционала иште своју шалу,
Акроидеалу оспорава скалу.

Слово љубве јесте с Деспотове тачке,
Траг бугарске врачке са хришћанске гесте.
Римариј сонета са усхитног правца,

Астралног одјавца, по крви ми шета.
Листам се у славу змајевитог врача,
Циљам се са мача ка незабораву.

Европска смо деца и у њеном котлу,
Елизијском гротлу, свога славим свеца.

Цела моја скаска до Милана стиже,
Лиру он подиже с бугарског огласка.
А ја само трошку са свога умећа,

Ритам јесте срећа у заумном ћошку.
Та потрага да се скупиле речја маса
Са акроталаса у сонетне касе,

Апсолутну нулу стално изазива,
Епска је наива за (ч)умну гранулу.
Није ово песма, ово је синтеза,
Историјска (с)веза, неисцрпна чесма.

Емитује стрижу, радују се жалци;
Геини астралци у посету стижу.
Зажелим се киха, остане осмуђе,
У сонет се уђе само с акростиха.

Након читања превода песама бугарских песника у преводу Милана С.
Димитријевића

*Користићени стихови из циклуса превода Милана С.
Димитријевића*

4. СЛОБОДА

Морају песници, тражећи слободу,
Античком рапсоду као својој клици,
Јавити да јесу још увек на путу,
А астронауту, уз пластичну кесу,

Машту са свог прага, да нам космос врати;
И космички ати с песничког су трага.
Тражиш се у пару са своје терасе,
Од јарбола да се смешиш кормилару.

Вија се размена острашћених гена,
А улов с прстена – светлост угашена.
Извори путени чија су маскота,

Залуд од живота сав буде у пени.
Бити испод кресте срк је са извора,
Обљубљеног створа неслобода јесте.

Ритам у кавезу није ко у гнезду,

Рајску палиш звезду чим осетиш резу.

Орао чим слети има своју (с)ену,
Бира за размену лет по епрувети.
Застава се диже, јарбол се шепури,

И у првој бури до крпе се стиже.
Али Еден чека, да се уз стрпљење,
Вија помрачење са ликом човека.

Одело слободе – загрљај нагости;
То су наше кости а није од моде.
Иза свитања ће једном сумрак доћи,
Мора се из ноћи с болести падаће.

Ако се с тог вица не расветли глава,
Јадна нам је јава са лета жар птица.
Артерија, зна се, вену уважава,
Мистерија права с божанске терасе.

Након читања превода песама ИЗБОР и ДРУМОВНИЦА Маје Митове

*Издаје КК “Мирко Бањевић”, Параћин, уредник и
рецензент др Предраг Јашовић*

5. ДЕВОЈКА

Звонце с космоса звони у мени,
Ако на стени девојка боса
Маше ми да се вратим у базу.
И ову фразу из речје масе

Лансирам с исте космичке барке;
Ческам суварке-авантуристе.
Ето то звонце опет ми звони,
Врате се клони у своје лонце!

Мени то звони – посао чека,
Има ли лека у васиони?
Хоће ли цура са оне стене

Антејске гене или да згура
Иреалита замени мене,
Личност са стене, земаљског штита.

Ако нас спаја само кост кости,

А случајности су из бескраја:

Лансирани смо из сателита;
И ко нас пита јесмо ил` нисмо
Атракциона сна вертикала:

Хоће ли мала, да ли је склона?
И ко зна шта ће да нам се деси,
Мисли, зар јеси са наше даће?

Ви што читате к`о незалицу
Епепе скицу, и то на рате,
Чекајте да се отворе врата,
Лап-топ салата са речје масе:

И клонирани зомбићи стигну,
Матрице дигну с људске мембране.
Ако на стени девојка боса,
Звонце с космоса звони у мени.

ШТАМПАНО У 50 НУМЕРИСАНИХ ПРИМЕРАКА
ОВАЈ ПРИМЕРАК НОСИ БРОЈ

Након читања превода песама **ЗВОНЦЕ** и **СЛУЧАЈНОСТ**
Михајла Милчева

16

„ASTROBRANCH FROM BALKAN“ AND „GEA’S ASTRALS“ I AND II

Three new poetical publications of Djordje Petković, with deconstructed sonets with tail and acroverse in mirror, are presented. „Astrobranch from Balkan“ is written on the occasion of the conference „Development of astronomy among Serbs“ VII, and particular verses are dedicated to Milan S. Dimitrijević, Milcho Kirilov Tsvetkov, Nataša Stanić, Rajcho Rusev Rajsyn and Efstratios Theodossiou. „Gea’s Astrals“ I and II were written for VIII Serbian – Bulgarian Astronomical Conference in Leskovac and poems are dedicated to Milcho Kirilov Tsvetkov, Iliana Ilieva, Milan S. Dimitrijević, Zinaida Chausheva, Rajcho Rusev Rajsyn, Angel Angelov, Tsonka Hristova, Maja Mitova and Mihail Milchev.